

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Quantum referat, Diuinæ Prouidentiae ordinem sequi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

prospector ac distributor; ideoque ad ipsum spectet eligere & vocare homines ad illa aptos: nihilominus aded est eius providentia diuina sublimis, vt nihil communi bono subtrahendo, etiam particulari prospiciat; & sine huius incommodo communi bono provideat: Et ita vniuersale Ecclesie commodum est illi curæ, vt non sit cum particularium detrimento: & contra ita bonum particularium curat, vt in vniuersalis boni ipsius Ecclesie detrimentum non cedat. Ideoque certam licet habere fiduciam, quod occulta diuinæ providentiæ iudicia non solum *iusta* sint in se ipsis, sed nobis etiam commoda & *vtilia*: modò ei nos subiiciamus, ac sinamus duci per viam ab ipso nobis designatam. Nec solum vtilia erunt, sed *in-cunda* etiam, & propensionis ac facultatibus, quibus nos præuenit, valde accommodata: vt enim chirothecæ fiunt, vt manibus sint accommodatæ, & vaginæ gladio: ita Status & officium, vitæque ratio, quam Deus ipse distribuit, veniunt iuste & aptè ad mensuram recipientis in bonum ipsius animæ, modò providentiæ diuinæ cooperetur. Quia enim optime ipse nouit, quid cuique magis conueniat, id magna liberalitate & misericordia cuique largitur. Et cum nullum oneret supra vires: tantam omnibus dat gratiæ suæ, ac donorum cælestium abundantiam, quanta necessaria est, ad integrè explendum quod in iunctus Status & Officium requirunt. Quare diuina Scriptura (vt Sanctus Thomas aduertit) multos Sanctos in Statibus & Officijs inæquales, (quales fuerunt Beata Virgo, Sanctus Ioannes Baptista, Sanctus Srephanus, Apostoli, & alij similes) vocat *plenos* gratiæ, & Spiritu sancto: quia omnes plenitudinem acceperunt gratiæ & auxiliij, quam ipsorum Status & Officium requirebat, ad illud, sicut oportebat, obeundum, vt postea videbimus. Et hoc totum cadit sub diuinam prædestinationem in electis: quæ (vt initio primi Tomi dictum est) est consilium & idea quædam omnium mediocum, per quæ prædestinatus consequitur vitam æternam; quorum vnum ex præcipuis est Status, Officium, & vitæ ratio, quam habere ipsum oportet in Ecclesia & Republ. Christiana. Ac proinde varijs rationibus & vjs de ea illi prospicitur, vt in multis exemplis, quæ proponuntur in horum Tractatum progressu, apparebit.

§. 1. *Quantum referat, diuina providentia ordinem sequi.*

EXPROPOSITA hætenus doctrina deducenda sunt præcipua huius materiæ monita & documenta. Hoc præiacto fundamento, quod inter omnes res humanas, quæ sub nostram electionem, libe-

Tom. 2.

D

ram

Deus publicum curat & particularium bonum utrumque sine alterius damno.

Deus se creaturis accommodat.

Job. 7. 10

Sancti pleni gratia pro status exigentia.

Electio status maximam momenti, expendenda sedulo divina voluntati conformanda.

1. Status omnino sine auxilio intolervabilis.

2. Deus non tenetur dare auxilia extra suam vocationem.

ramque voluntatem cadunt, nulla sit, quae maiori consilio tractari debeat; nulla, circa quam diutius oporteat vigilare, quam circa *electionem Status*, vitaeque rationem, quam sequi velimus; omnes vias, modosque quaerendo ad cognoscendum, quid Deus velit; eiusque providentiae ordinem amplectendum, in ea vocatione, ad quam nos vocat, voluntatem nostram cum ipsius divina conformantes; nostrumque iudicium, occultis eis iudicijs subiiciendo: licet eorum finem ac profunditatem non allequamur. Nam si bene attendamus, ex recta electione, magna ex parte dependet laetitia cordis nostri; conscientiae pax, profectus in spiritu, bona vitae nostrae directio, & in virtute perseverantia: & ut omnia semel dicam ipsa nostra saluatio. Contra vero ex huius electionis errore proveniet, ut tota nostra vita multas patiatur tristitias, turbationes in multis defectibus, & erroribus cum ingenti damnationis nostrae periculo.

D I C E N I M mihi, an aliquid sit magis periculosum, quam quod quis gravissimum aliquod onus sibi imponat, non habens vires & sufficientia auxilia ad illud portandum? aut quid sperari possit de ingenti aliqua aedificij mole super levi & falso fundamento exstructi? quae igitur prudentia est, eum Statum amplecti, qui nec personae tuae qualitati, nec viribus & facultatibus tuis conveniat, & respondeat: ex quo non possit aliud sperari, quam quod ipsum onus a te projicias, corruatque aedificium cum iactura aeternae vitae.

N A M, Si verum est quod dicebamus, Deum Dominum nostrum fideles vocare ad eum Statum & Officium, quod ex paterna providentia illis constituit, tanquam medium valde accommodatum ad ipsorum salutem; offerens simul vires ad talia onera & obligationes ferendas: quod si divina vocationi resistas, aliam teneas viam: tu ipse certe portam caeli tibi occludis, filumque mediorum abscindis, quae divina providentia ad te salvandum constituerat. Et si alium amplectaris Statum, quam Deus sua vocatione tibi offert, imponis tibi onus, quod forte ferre non possis. Quamvis enim verum sit, **D E V M** nulli denegare necessaria ad salutem consequendam auxilia: nostro tamen humano more loquendo liceret dicere: **D E V M** non teneri vires suppeditare ad onus portandum, quod ipse non imposuit; nec subsidia ad eum Statum, ad quem ipse non vocavit. Qua enim fiducia auxilium peres a Deo ad calamitates, & afflictiones occurrentes in eo Statu, quem, ut tuam sequereris voluntatem, contra ipsius divinam elegisti; aut quomodo habebis animum ab eo petendi, ut eruat ex periculis, in quae incidetis in Officio, quod sola tua ambitione, nihili faciens vocationem divinam, obtinuisti? iure enim respondere tibi poterit, ut pro auxilio recurras ad eum, qui te vocavit; & ut ab angustijs, & anxietatibus liberet,

qui

qui te in illas conecit. Ita euenit Israelitis, cum de Deo conquererentur, dicentes a: *Deus meus, cognouimus Sanctum nomen tuum, cur nos deseruisti in angustijs nostris tempore scilicet nostrarum calamitatum?* quibus ipse Dominus per Oseam Prophetam respondit, *proiecit Israel bonum, inimicus persecutus eum. Ipsi regnauerunt, & non ex me: Principes exsisterunt, & non cognoui.* quibus verbis conqueritur etiam ipse Dominus de suo populo, quod Reges sibi elegisset, ipso inconsulto: & de ipsis Regibus, quod populi gubernationem per tyrannidem & ambitionem sibi usurpassent, non vocati, nec electi ipsius nomine. Et hanc adfert causam, cur ipsis afflictis non subueniat, nec eripiat ex periculis, & malis, quibus premebantur. Et quod maiorem adfert admirationem, illud est, quod vnus ex Regibus, de quibus Deus conqueritur, erat Ieroboam, quæ *Ahas* Propheta ex parte ipsius Dei, nominauit Regem decem tribuum Israel, relicta vna tantum filio Salomonis: & nihilominus dicit ipse Dominus, *ipsi regnauerunt, & non ex me.* Nam (vt notat Sanctus Cyrillus) quædam facit Deus, ita diuina sua providentia illa constituendo, quia placent illi: sicut elegit Dauid in Regem Israel; & Apostolos vocauit ad Apostolatam, Et qui hoc modo vocantur, non intrant propria sua voluntate, sed ipsius Domini illos eligentis & vocantis: & his subuenit fauetque prospiciendo de omnibus necessarijs, vt vocationi suæ respondeant. Sed alia quædam facit idem Deus, non nisi ea permittendo in pœnam peccatorum: quemadmodum ad puniendam peccata Salomonis, permittit decem tribuum Israel eligere sibi in Regem Ieroboam, qui propria sua voluntate in electionem consensit. Quod verò Deus illum designauerit in Regem, id fecit acquiescens eius Tyrannidi & superbiam, in finem prædictum. Hac ratione plurimi intrant in diuersos Status & Officia, tam Ecclesiastica, quam secularia, non electione & vocatione propria ipsius DEI, nec ab ipsius providentia eam dirigente; sed merè permittente in pœnam peccatorum propriorum, aut aliorum, annuendo scilicet ipsorum ambitionibus, cupiditatibus, & voluptatibus, quia ipsi eas eligunt, ad propriam suam damnationem. Et qui ita intrant in aliquem Statum, quamuis videantur à Deo eligi, id tamen non ita est: sed ipsi potius sese immittunt: propriaque voluntate, consilio & electione, in talem Statum & Officium ingrediuntur: quare sibi impudent, quidquid mali euenierit: quod vt plurimum est valde magnum. cum enim non ingrediantur per portam diuinæ vocationis; sed ambitionis, auaritiæ, & voluptatum; quamuis religionis pallio, honestatis, aut necessitatis coopertas, intra breue tamen tempus, laruas hæc, & virtutum speciem deponentes, expansis velis nauigant, ad praua sua desideria explenda, donec impingant in scopulum aliquem infelicitis alicuius euentus, qui fructus est cæcæ eorum electionis. Nolo hic hæere in

2 Osea 8. 2.

Quæ quis
miratus hæc
exdat.

In Osea 8.

Deus quos-
dam vocat,
quia voluit

Infelix pro-
pria electio.
Cap. 17.

Vocati pere-
unt, quid
fiet se inge-
rentibus?
b Mar. 15. 1.

c Sapie. 4. 3.

Rarum est
ut prava e-
lectio bene
cedat.

d Ioa. 6. 71.
e c. 17. 12.

Añuum 6. 5.

Prudenter
elige.

referendis infœlicibus euentibus matrimoniorum, vel inordinata tantum affectione initorum; & gubernationum tyrannicè vsurpatarum; & Officiorum ex ambitione sola quæstionum: eò quòd Scripturæ tam diuinæ quàm humanæ plenæ sint infortunijs, quibus DEVS huiusmodi electiones punit: & quotidiana experientia ad oculum nobis proponit huiusmodi multa. Et in proximo Tractatu, qui est de Tentationibus, licebit videre innumera damna, quæ in huiusmodi electionibus adfert ambitio. Id solum nunc perpendamus: si verum sit, sicut reuera est, aliquos vocatos & electos à DEO, à cuius manu Statum & Officium acceperunt cum talento & facultatibus sufficientibus ad suas obligationes explendas, tandem sua culpa perijsse (quemadmodum perierunt Saul, Iudas proditor & alij similes:) mirum non esse, quòd pereant illi, qui proprio motu, nullo DEI neque rationis respectu habito ad illa se ingerunt: possumus enim meritò timere ne sententia illa nostri Saluatoris illos comprehendat, quæ dicit: *b Omnis plantatio, quam non plantauit Pater meus cœlestis, eradicabitur.* Et vt Sapientia diuina dixit, *spuria vitulamina, siue adulterinæ plantæ, quæ non in veritate, sed in mendacio fundantur, non dabunt radicetas; ideoque & si in ramis in tempore germinauerint, infirmis posita, a vento commouebuntur, & eradicabuntur ex loco, in quo ab adultero suo affectu excitati, sese collocarunt.*

SECTO DEI misericordiam valdè esse magnam, ac scire ex nostris malis elicere bona, & ex erroribus veritates: & ita crediderim, aliquos non recta via Statum elegisse, & Officium obtinuisse, qui tamen errorem & culpam suam animaduertentes, voluntatem prauam tandem mutarunt; & fuerunt à Deo adinti, & ab eius misericordia protecti. Sed qui huic misericordie in-nixus, suam electionem clausis (vt dicitur) oculis faceret, non censeretur prudens. Nam id est commune & ordinarium, vt ex vocatis & electis à Deo ad huiusmodi Status & Officia plurimi proficiant: sed ex non ita vocatis, plurimi pereant. Scimus ex *d duodecim Apostolis*, à Christo Domino nostro electis, *Iudam* solum commutatum in *Diabolum* eperijsse: at ex duodecim à dæmone electis ad suos Status, vix vnus ad Christum reuertetur: & ex septem *Diaconis*, quos Apostoli nominarunt, solus *Nicolaus* ab accepta veritate apostatauit: at ex septem inaniter à mundo electis ad sua Officia, vix vnus ad bonum finem perueniet. Ex quo concludo, quod initio proposui: in nulla re debere nos maiorem curam ac diligentiam adhibere, quàm in eligendo Statu & vitæ ratione, quam sequi debeamus; vt electio nostra recta sit, diuinæque voluntati ac vocationi, qua ille nos vocat, conformis.